

SABÂ
(ilâhî)

DÜYEK

Benem ol aşk bahrîsi denizler hayran bana
Deryâ benim katremdir zerreler umman bana
Kaf dağı zerrem değil ay u güneş bana kul
Hak'tır aslim şak değil mürşiddir Kur'an bana
Çün dostu gider yolum mülk-i ezeldir ilim
Aşkian söyler bu dilim aşk oldu seyrân bana
Yok iken ol bârigâh var idi ol pâdişâh
Âh bu aşk elinden âh dert oldu derman bana
Âdem yaratılmadan can kalıba girmeden
Şeytan lâ'net olnıadan Arş idi seyrân bana
Yarabıldı Mustafâ yüzü gül gönlü safâ
Ol kıldı bize vefâ ondandır ihân bana
Şeriat ehli irak eremez bu menzile
Ben kuş dî'n bilirim söyle Sûleyman bana
YÜNUS bu halk içinde eksiklidir Hak bilir
Divâne olmuş çağır dervişlik bûhtan bana (1)

Gelin ey kardeşler gelin (hû Mevlâm hû)
Bu menzil uzağa benzer (hû Mevlâm hû)
Nazar kıldım şu dünyâya
Kurulmuş tuzağa benzer
Bir pîrin eleğîn tuttum
Ana belî deyup gittim
Nice yüz bin günâh ettim
Her biri bir dağa benzer
Çağla derviş YÜNUS çağla
Sen özün Hakk'a bağla
Ağlar isen başın'(a) ağla
Elden vefâ yoğa benzer (2)

(1) Fâruk Kadri Timurtaş; Yûnus Emre Divânı, sh. 49-50.
Bk. S. N. Ergun; A.g.e., C. 1, sh. 57-58.

(2) B. Gürer; Yûnus Emre, Bestelenmiş Şiirleri, Sh. 11.